

Sv. Alberta draudzes ziņas

2016. gada Gavēnis * Nr. 77

Slavēts Kristus!

Dārgie draudzes ticīgie! Ir sācies liturģiskais Lielā gavēņa laika posms. Kas tad notiek šajā laika posmā Baznīcā? Šajā laikā Romā svētais tēvs Francisks sūta

pasaulē žēlsirdības misionārus, lai tie veicinātu Dieva bezgalīgās žēlsirdības darbu un ar savu kalpošanu palīdzētu pasaulei ieticēt Labajai Vēstij. Tāpat arī mēs šeit, mūsu draudzē, pilsētā, mājās un darba vietā varam būt par žēlsirdības misionāriem. Ko tas nozīmē? Noteikti mums pašiem jānovērtē Labā Vēsts, kuras centrā stāv mīlestības pilns Tēvs un Viņa Dēls Jēzus Kristus, kurš mūsu un mūsu pestīšanas labā ir kļuvis par cilvēku, nomiris un augšām-

cēlies. Tas nozīmē, ka, ja mēs gavējam, tad apņemamies atteikties no tā, kas mūs nedara laimīgus. Piemēram, apņemamies darīt to, kas mūs atraisa no pieķeršanās sev un savam savtīgumam – tā var būt

saruna ar tuvāko viņa vajadzībās, tāpat arī palīdzība trūkumā, bēdās un slimībā nonākušajam. Vēl vairāk, gavēnī mēs vēl spilgtāk saredzam savas vainas un kļūdas un vēlamies ar Jēzus aizbildniecību un Viņa spēkā no tām būt brīvi, jo ar saviem spēkiem vien mums ir par maz. Mazākais un tikai ārēji

redzamais visā gavēnī ir atteikšanās no dažādiem ēdieniem vai to daudzuma, jo būtiskākais ir neredzamajā, tanī kas ir Dieva žēlastība un žēlsirdība.

Lai jums svētīts un radošs ir šis Gavēņa laiks, gaidot uz Kristus Augšāmcelšanos!

pr. Krišjānis

Pāvesta Franciska vēstījums 2016.gada Lielajam gavēnim

“Es gribu žēlsirdību nevis upurus”
(Mt 9,13)
Žēlsirdības darbi Jubilejas gadā

1. Marija – Baznīcas, kas evaņģelizē, ikona, jo viņa pati ir evaņģelizēta

Jubilejas gada pasludināšanas bullā vērsos ar aicinājumu “šī Jubilejas gada Lielo gavēni intensīvāk izdzīvot kā īpašu laiku Dieva žēlsirdības svinēšanai un piedzīvošanai” (*Misericordiae Vultus*, 17). Ar

aicinājumu klausīties Dieva Vārdu un piedalīties iniciatīvā “24 stundas Kungam” gribēju likt uzsvāru uz Vārda klausīšanos lūgšanā, sevišķi, pravietiskā Vārda. Dieva žēlsirdība patiešām ir pasaulei adresēts vēstījums, bet vispirms katrs kristietis ir aicināts pats piedzīvot šo vēstījumu. Tāpēc Lielā gavēņa laikā sūtīšu Žēlsirdības misionārus, lai tie visiem būtu Dieva tuvuma un piedošanas konkrētā zīme.

Saņēmusi erceņģeļa Gabriēla viņai adresēto Labo Vēsti, Marija *Magnificat* slavas dziesmā pravietiski cildina žēlsirdību, ar kādu Dievs viņu izvēlēja. Tā Nācāretes Jaunava, kas tika apsolīta Jāzepam par līgavu, kļūst spoža Baznīcas

ikona – Baznīcas, kura evaņģelizē, jo pati tika un nemitīgi tiek evaņģelizēta, pateicoties Svētā Gara darbībai, kurš darīja auglīgu viņas jaunavīgo klēpi. Praviešu tradīcijā žēlsirdība patiesi ir cieši saistīta – kā to izsaka vārda etimoloģiskā nozīme – tieši ar mātišķības dziļumiem (*rahamim*) un arī ar dāsnu, uzticīgu un līdzjūtīgu (*hesed*) labestību, kas tiek praktizēta laulāto un vecāku un bērnu attiecībās.

2. Dieva derība ar cilvēkiem: žēlsirdības vēsture

Dievišķās žēlsirdības noslēpums atklājas Dieva derības ar Izraēļa tautu vēsturē. Patiesi, Dievs vienmēr sevi atklāj bagātu žēlsirdībā, tādu, kurš visās situācijās ir gatavs izrādīt savai tautai maigumu un dziļu līdzjūtību. Tas notiek īpaši visdramatiskākajos brīžos, kad ar neuzticību tiek salauzta derības saites un ir nepieciešams tās vēl ciešāk nostiprināt taisnībā un patiesībā. Šeit mūsu priekšā ir īsta mīlestības drāma, kurā Dievs spēlē tēva un nodotā vīra lomu, kamēr Izraēls spēlē neuzticīgā dēla/meitas un līgavas lomu. Tieši ģimenes tēli – kā tas ir Osejas ga-

dījumā (sal. *Os* 1-2) – parāda, cik ļoti Dievs grib saistīties ar savu tautu.

Šī mīlestības drāma savu virsotni sasniedz Dēlā, kurš kļūva Cilvēks. Pār Viņu Dievs neierobežoti izlej savu žēlsirdību, padarot to pat par “Iemiesoto Žēlsirdību” (*Misericordiae Vultus*, 8). Jēzus no Nācaretes kā cilvēks ir patiesi Izraēļa dēls šī vārda visīstākajā nozīmē. Un Viņš pilnībā īsteno katram ebrejam adresēto pavēli klausīties Dievu – *Shema*, kas joprojām ir Izraēļa derības ar Dievu sirds: “Klausies, Izraēl! Kungs, mūsu Dievs, ir viens Kungs! Mīli Kungu, savu Dievu, ar visu sirdi, visu dvēseli un visu spēku!” (*At* 6,4-5). Dieva Dēls ir Līgavainis, kas dara visu, lai iekarotu savas līgavas mīlestību, ar kuru Viņš saistās ar savām beznosacījumu mīlestības saitēm, kas kļūst saskatāmas mūžīgās laulības derībā ar viņu.

Tā ir apustuliskās *kerigmas* pulsējošā sirds, kurā dievišķā žēlsirdība ieņem centrālo un fundamentālo vietu. Tas ir “Jēzū Kristū, kurš nomira un augšāmcē-

lās, Dieva pestīšanu nesošās mīlestības skaistums” (Ap. pamud. *Evangelii gaudium*, 36). Tā ir tā pirmā vēsts, “ko mums jāklausās aizvien no jauna dažādos veidos un ko vienmēr no jauna jāsludina katehēzē” (*turpat*, 164). Tāpēc žēlsirdība “atklāj Dieva attieksmi pret grēcinieku, dodot viņam jaunu iespēju nožēlot, atgriezties un ticēt” (*Misericordiae Vultus*, 21) un tādējādi patiesi atjaunojot attiecības ar Viņu. Krustā sistajā Jēzū Dievs grib aizsniegt grēcīgo cilvēku, pat ja tas būtu vistālāk attālinājies; aizsniegt to tieši tur, kur tas nomaldījās un attālinājās no Viņa. Un Viņš to dara cerībā, ka beidzot izdosies aizskart savas līgavas nocietināto sirdi.

3. Žēlsirdības darbi

Dieva žēlsirdība izmaina cilvēka sirdi un liek tam piedzīvot uzticīgu mīlestību, kas, savukārt, padara viņu spējīgu būt žēlsirdīgam. Tas katrreiz ir jauns brīnums, ka dievišķā žēlsirdība var pārņemt katra no mums dzīvi, pamudinot mūs mīlēt savu tuvāko

un dzīvinot to, ko Baznīcas tradīcija dēvē par žēlsirdības darbiem miesai un dvēselei. Tie mums atgādina, ka mūsu ticība īstenojas konkrētos ikdienas darbos, lai palīdzētu savam tuvākajam miesas un dvēseles vajadzībās. Mēs tiksim tiesāti saskaņā ar šiem darbiem: saskaņā ar to, vai būsīm pabarojuši tuvāko, viņu apmeklējuši, stiprinājuši, palīdzējuši viņam augt. Tāpēc es gribēju, “lai kristīgā tauta Jubilejas gada laikā pārdomā par miesas un dvēseles žēlsirdības darbiem. Tādā veidā mēs atmodināsim savu sirdsapziņu, kas attiecībā uz nabadzības problēmu bieži vien ir iemigusī, un aizvien vairāk iedziļināsimies Evaņģēlijā, kur nabagi ir dievišķās žēlsirdības īpašie adresāti (*turpat*, 15). Patiešām, nabagā Kristus miesa “no jauna ir redzama kā izmocīta, ievainota, šaustīta, izsalkusi, bēgļa miesa (...), lai mēs to atpazītu, aizskartu un rūpīgi atbalstītu (*turpat*). Tas ir nedzirdēts un ieļaujošs noslēpums, caur kuru vēsturē turpinās nevainīgā Jēra ciešanas. Viņš ir degošais krūms, kas deg nesavtīgā mīlestībā,

un kura priekšā mēs, tāpat kā Mozus, varam tikai novilkt sandales (sal. *Izc 3,5*); un vēl jo vairāk tad, kad šis nabags ir mūsu brālis vai mūsu māsa Kristū, kas cieš savas ticības dēļ.

Šīs mīlestības, kas ir stipra kā nāve (sal. *Dz 8,6*), priekšā visnožēlojamākais ir tas nabags, kurš sevi par tādu neatzīst. Viņš domā, ka ir bagāts, bet īstenībā ir visnabadzīgākais no nabagiem. Un, ja viņš tāds ir, tas ir tāpēc, ka viņš ir grēka vergs. Grēks liek viņam izmantojot bagātības un varu nevis, lai kalpotu Dievam un citiem, bet lai noslāpētu sevī dziļo pārliecību, ka arī viņš ir nekas cits kā ubagojošs nabags. Jo lielāka viņa rokās ir vara un jo lielākas bagātības viņam pieder, jo lielāki kļūst šie aklie maldi. Viņš nonāk pat tik tālu, ka negrib redzēt nabaga Lācaru, kurš ubago pie viņa mājas durvīm (sal. *Lk 16,20-21*) un atspoguļo Kristu, kas trūkumcietējos ubago mūsu atgriešanos. Lācars ir iespēja atgriezties, ko Dievs mums dāvā un ko mēs varbūt neredzam. Šo aklumu pavada augstprātīga visva-

renības ilūzija, kur ar ļaunu smīnu atskan šie dēmoniskie vārdi: “Jūs būsiet kā dievi,” (*Rad 3,5*) kas ir ikviena grēka sakne. Šāda ilūzija var kļūt arī par sociālu un politisku fenomenu, kā to parādīja 20. gs. totalitārisma režīmi un kā to šodien parāda vienveidīgās domas un zinātniski tehniskās ideoloģijas, kas mēģina Dievu padarīt nenozīmīgu un cilvēkus par masu, ar ko var manipulēt. To šodien var parādīt arī grēka struktūras, kas ir saistītas ar maldīgu attīstības mo-

deli, kas tiek balstīts naudas elk-dievībā. Savukārt pēdējās rezultātā cilvēki un bagātākās sabiedrības kļūst vienaldzīgas attiecībā uz nabagu likteni. Tās pat atsakās viņus redzēt un aizslēdz viņiem savas durvis.

Tātad šī Jubilejas gada Lielais gavēnis mums visiem ir lieliska iespēja beidzot sakārtot savu dzīvi ar Dieva Vārda klausīšanos un žēlsirdības darbiem. Ja ar miesas žēlsirdības darbiem savos brāļos un māsās, kurus nepieciešams paēdināt, apģērbt, kuriem vajag dot pajumti un kurus jāuzņem, mēs pieskaramies Kristus miesai, tad garīgie žēlsirdības darbi – padoma došana, pamācīšana, piedošana, aizrādīšana, lūgšana – tiešākā veidā skar mūsu kā grēcinieku stāvokli. Tāpēc miesas darbus un garīgos darbus nekad nedrīkst šķirt. Patiešām, tieši saskaroties ar Krustā sistā Jēzus miesu visnabadzīgākajos, grēcinieks kā dāvanu var saņemt apziņu, ka viņš pats ir nekas cits kā nabaga lūdzējs. Pateicoties šim ceļam, “augstprātīgajiem”,

“varenajiem” un “bagātajiem”, par kuriem runā *Magnificat*, ir iespēja atzīt, ka arī viņus nepelnīti mīl Kristus, kurš arī par viņiem tika piesists krustā, nomira un augšām-cēlās. Šī mīlestība ir vienīgā atbilde slāpēm pēc laimes un bezgalīgās mīlestības, ko cilvēks maldīgi domā remdēt ar zināšanu, varas un bagātību dieviem. Tomēr joprojām pastāv risks, ka augstprātīgie, bagātie un varenie, aizvien ciešāk aizverot savas durvis Kristum, kurš nabagajā cilvēkā turpina klauvēt pie viņu sirds durvīm, beigās varētu pakļaut sevi pazudināšanai šajā mūžīgajā vientulības bezdibenī, ko sauc par elli. Tādējādi viņiem un mums visiem no jauna atskan griezīgie Ābrahama vārdi: “Viņiem ir Mozus un pravieši, lai viņi tiem klausā!” (*Lk 16,29*) Šī darbīgā klausīšanās mūs vislabāk sagatavos Līgavaiņa, kurš nu ir augšām-cēlies un vēlas šķīstīt savu nākamo Līgavu, kas gaida Viņa atgriešanos, galīgās uzvaras pār grēku un nāvi svi-nēšanai.

Nepieļausim, ka šis Lielā gavēņa laiks, kas ir labvēlīgs atgrie-

šanās laiks, paietu tukšā! Mēs to lūdzam ar Vissvētākās Jaunavas Marijas mātišķo aizbildniecību. Viņa bija pirmā, kura dievišķās žēlsirdības priekšā, ko tā par velti saņēma, saskatīja savu niecīgumu

(sal. *Lk* 1,48), atzīstot sevi par pazemīgo Kunga kalponi (sal. *Lk* 1,38).

Vatikānā, 2015. gada 4. oktobrī
Svētā Asīzes Franciska svētkos
Francisks

Pāvesta Franciska vēstījums Pasaules Slimnieku dienai

Uzticēties žēlsirdīgajam Jēzum, kā to darīja Marija: “Visu, ko Viņš jums sacīs, dariet” (Jņ 2,5)

Dārgie brāļi un māsas,

XXIV Pasaules Slimnieku diena ir iespēja man būt jums, dārgie slimnieki un visi, kuri par jums rūpējas, īpaši tuvam.

Tā kā šī diena tiks svinīgi svinēta Svētajā Zemē, šogad es piedāvāju

pārdomāt Evaņģēlija fragmentu par Kānas kāzām (*Jņ* 2,1-11), kur Jēzus, pateicoties savas Mātes starpniecībai, veica savu pirmo brīnumu. Izvēlētais temats –

Uzticēties žēlsirdīgajam Jēzum, kā to

darīja Marija: “Visu, ko Viņš jums sacīs, dariet.” (Jņ2,5) ļoti labi iekļaujas arī Ārkārtējā žēlsirdības jubilejā. Minētās dienas galvenās Euharistijas svinības notiks Lurdas Dievmātes liturģiskās piemiņas dienā, 2016. gada 11. februārī, tieši Nācāretē, kur “Vārds kļuva miesa un dzīvoja starp mums” (*Jņ* 1,14). Nācāretē Jēzus iesāka savu pestīšanas misiju, attiecinot uz sevi pra-

vieša Isaja vārdus, kā to mums atstāsta evaņģēlists Lūkass: “Kunga Gars ir pār mani; tāpēc Viņš mani svaidīja un sūtīja mani sludināt Evaņģēliju nabagiem. Cietumniekiem pasludināt atbrīvošanu un akliem redzi, nomāktos palaist brīvībā, pasludināt Kunga žēlastības gadu.” (4,18-19)

Slimība, sevišķi smaga slimība, vienmēr ir pārbaudījums cilvēka dzīvei un vienlaikus izraisa ļoti dziļus jautājumus. Dažreiz pirmajā brīdī cilvēks var sacelties: kāpēc tas noticis tieši ar mani? Mēs varam justies izmisuši, domāt, ka viss ir zaudēts, ka vairs nekam nav jēgas...

Šajās situācijās ticība uz Dievu tiek, no vienas puses, pakļauta pārbaudījumam, bet vienlaikus atklājas viss tās pozitīvais potenciāls. Ne tādēļ, ka līdz ar ticību izgaistu slimība, sāpes vai ar tām saistītie jautājumi, bet tāpēc, ka tā dāvā atslēgu, ar kuras palīdzību varam atklāt dziļāko jēgu tam, ko mēs izdzīvojam; tā ir atslēga, kas palīdz mums saskatīt, kā slimība var būt kā ceļš, lai sasniegtu aiz-

vien ciešāku tuvumu ar Jēzu, kurš, krusta smaguma nospiests, iet mums līdzās. Un šo atslēgu mums nodod Māte Marija, kura ir eksperte šajā ceļā.

Kānas kāzās Marija ir rūpīga sieviete, kura pamana kādu ļoti nopietnu problēmu, kas skārusi laulātos: beidzies vīns, kas simbolizē svētku prieku. Marija atklāj problēmu, zināmā mērā uzņemas to uz sevis un tūlīt diskrēti rīkojas. Viņa nepaliek skatāmies un vēl jo mazāk kavējas, lai izteiktu spriedumus. Viņa vēršas pie Jēzus un stāda priekšā problēmu tādu, kāda tā ir: “Viņiem nav vīna.” (*Jņ* 2,3) Un kad Jēzus norāda, ka vēl nav Viņam pienācis laiks, lai sevi atklātu (sal. 4), viņa kalpiem saka: “Visu, ko Viņš jums sacīs, dariet.” (5) Tad Jēzus izdara brīnumu, pārvēršot lielu daudzumu ūdens vīnā – vīnā, kas uzreiz izrādās esam labākais visos šajos svētkos. Kādu mācību no Kānas kāzu noslēpuma varam gūt Pasaules Slimnieku dienai?

Kānas kāzu mielasts ir Baznīcas ikona: centrā atrodas žēlsirdīgais Jēzus, kurš parāda zīmi; ap

Viņu ir mācekļi – jaunās kopienas primicianti; un Jēzus un Viņa mācekļu tuvumā ir Marija – gādīgā un lūdzošā Māte. Marija piedalās vienkāršās tautas priekā un palīdz to vairot; viņa aizbilst pie sava dēla laulāto un visu ielūgto viesu labā. Un Jēzus nenoraidīja savas Mātes lūgumu. Cik daudz cerības šajā notikumā ir mums visiem! Mums ir Māte, kurai ir redzīgas un mīļas acis tāpat kā Viņas Dēlam; mātišķā sirds ir žēlsirdības pilna tāpat kā Viņam; rokas, kas grib palīdzēt tāpat kā Jēzus rokas, kas lauza maizi tiem, kuri bija izsalkuši, kas pieskārs slimajiem un tos dziedināja. Tas mūs piepilda ar pašāvēību un liek atvērties Kristus žēlastībai un žēlsirdībai. Marijas aizbildniecība ļauj mums piedzīvot mierinājumu, par ko apustulis Pāvils slavē Dievu: “Slavēts lai Dievs un mūsu Kunga Jēzus Kristus Tēvs, žēlsirdības Tēvs un katras iepriecināšanas Dievs! Kas mūs iepriecina visās mūsu bēdās, lai arī mēs paši varētu iepriecināt tos, kas cieš visādas apspiešanas, ar to mācību, ar kādu Dievs mūs

iepriecina. Jo kā Kristus ciešanas pārpilnīgi mūs piemeklē, tāpat pārpilnīgi nāk pār mums iepriecinājumi caur Kristu” (2 Kor 1,3-5). Marija ir “mierinājumu piedzīvojušā” Māte, kura mierina savus bērnus.

Kānā iezīmējas Jēzus un Viņa misijas raksturīpašības: Viņš ir tas, kurš sniedz palīdzību tam, kas atrodas grūtībās un trūkumā. Veicot savu mesianisko kalpojumu, Viņš patiešām daudzus dziedinās no slimībām, kaitēm un atbrīvos no ļaunajiem gariem; Viņš dos redzi aklajiem, ļaus staigāt klibajiem, atgriezīs veselību un cieņu lepras slimniekiem, augšāmcels nomirušos, nabagiem pasludinās labo vēsti (sal. Lk 7,21-22). Un Marijas lūgums, kas tika izteikts kāzu mielasta laikā un ko Svētais Gars ierosināja viņas mātišķajā sirdī, atklāja ne tikai Jēzus mesianisko varu, bet arī Viņa žēlsirdību.

Marijas rūpes atspoguļo Dieva maigumu. Tas pats maigums parādās daudzu cilvēku dzīvē, kuri atrodas blakus slimajiem un prot saskatīt viņu vajadzības, tai skaitā, pat visnepamanāmākās, jo viņi rau-

gās ar mīlestības pilnām acīm. Cik daudz reižu mamma pie slimā bērna gultas vai dēls, kurš aprūpē savu sirmo vecāku, vai mazbērns, kurš stāv līdzās vectēvam vai vecmātei, ieliek savu lūgumu Dievmātes rokās! Saviem dārgajiem tuviniekiem, kuri cieš slimības dēļ, lūgsim, pirmām kārtām, veselību; pats Jēzus atklāja Dieva valstības klātbūtni tieši caur dziedināšanām: “Ejiet un ziņojiet Jānim, ko jūs dzirdējāt un redzējāt! Akli redz, tizli staigā, spītālīgi kļūst tīri, kurli dzird, mironi ceļas augšām.” (Mt 11,4-5) Tomēr ticības dzīvināta mīlestība liek mums lūgt viņiem kaut ko lielāku par miesas veselību: lūgsim mieru, dzīves rāmumu, kas izriet no sirds un kas ir Dieva dāvana, Svētā Gara, ko Tēvs nekad neliedz tiem, kuri Viņam to paļāvīgi lūdz, auglis.

Kānas ainā ir ne tikai Jēzus un Viņa Māte, bet arī tie, kuri tiek saukti par “kalpiem”, kas saņem no viņas šo norādījumu: “Visu, ko Viņš jums liks, dariet.” (Jņ 2,5) Protams, brīnums

notiek, pateicoties Kristus darbībai, tomēr tā veikšanai Viņš grib izmantot cilvēku palīdzību. Viņš būtu varējis likt parādīties vīnam tieši traukos. Tomēr Viņš vēlas paļauties uz cilvēku līdzdarbību un lūdz kalpiem piepildīt tos ar ūdeni. Kalpošanu citiem Dievs atzīst par vērtīgu un patīkamu lietu! Tas vairāk par visu ļauj mums līdzināties Jēzum, kurš “nav nācis, lai Viņam kalpotu, bet lai Viņš kalpotu” (Mk 10,45). Šie anonīmie Evaņģēlija personāži mums daudz ko māca. Viņi ne tikai paklusa, bet nesavtīgi paklusa: Viņi piepildīs traukus līdz pat malām (sal. Jņ 2,7). Viņi uzticas Mātei un izdara tūlīt un labi to, kas no viņiem tiek prasīts; viņi to izdara bez žēlošanās, bez aprēķiniem.

Šajā Pasaules Slimnieku dienā varam lūgt žēlsirdīgajam Jēzum ar Viņa un mūsu Mātes Marijas aizbildniecību, lai Viņš apveltī mūs visus ar šo gatavību kalpot tiem, kuriem ir vajadzīga palīdzība, un, konkrēti, mūsu slimajiem brāļiem un māsām. Dažreiz šis kalpojums var būt nogurdinošs, smags,

bet mēs esam droši, ka Kungs pārveidos mūsu cilvēciskās pūles par kaut ko dievišķu. Arī mēs varam būt rokas, sirdis, kas palīdz Dievam veikt bieži vien apslēptos brīnumdarbus. Arī mēs, būdami veseli vai slimi, varam veltīt savas grūtības un ciešanas, kā tika veltīts tas ūdens, ar ko Kānas kāzās piepildīja traukus un kas tika pārvērsts labākā vīnā. Diskrēti palīdzot tam, kurš cieš, piemēram, atrodoties slimības gultā, mēs ņemam uz saviem pleciem savu ikdienas krustu un sekojam Mācītājam (sal. *Lk 9,23*), un pat ja ciešanu piedzīvošana vienmēr paliks noslēpums, Jēzus palīdzēs mums atklāt to jēgu.

Ja mēs pratīsim sekot tās balsij, kura arī mums saka: “Visu, ko Viņš jums sacīs, dariet,” tad Jēzus vienmēr pārveidos mūsu dzīves ūdeni par lielisku vīnu. Tā šī Pasaules Slimnieku diena, kas svinīgi tiek svinēta Svētajā Zemē, ļaus īstenot novēlējumu, ko izteicu Žēlsirdības ārkārtējās jubilejas izsludināšanas bullā: “Lai šis Jubilejas gads, izdzīvots žēlsirdībā,

veicina tikšanos ar [jūdaismu un islāmu] un citām cēlajām reliģiskajām tradīcijām; lai tas padara mūs atvērtākus dialogam, lai mēs labāk viens otru iepazītu un saprastu; lai tas izskauž ikvienu noslēgtības un nicinājuma veidu un ikvienu vardarbības un diskriminācijas formu” (*Misericordiae Vultus*, 23). Katra slimnīca vai klīnika var būt redzamā zīme un vieta, kur veicināt tikšanās un miera kultūru, kur slimības un ciešanu pieredze, kā arī profesionālā un brālīgā palīdzība palīdz pārvarēt katru ierobežojumu un katru šķelšanos.

Šajā ziņā par piemēru kalpo divas māsas, kas tika kanonizētas šī gada maijā: svētā Marija Alfonsina Danila Ghattas un svētā Marija Bavardi no Krustā Sistā Jēzus. Viņas abas ir Svētās Zemes meitas. Pirmā bija maiguma un vienotības lieciniece, sniedzot skaidru liecību par to, cik svarīgi ir būt atbildīgiem citam par citu un kalpot viens otram. Otrā, pazemīga un neizglītota sieviete, bija paklausīga Svētajam Garam un kļuva par tikšanās ar musulmaņu pasauli instrumentu.

Visiem, kuri kalpo slima-
jiem un cietējiem, novēlu dzīvot
Marijas, Žēlsirdības Mātes, gara
vadībā. “Lai viņas maigais ska-
tiens mūs pavada šajā Svētajā ga-
dā, lai mēs visi varētu atklāt Die-
va maiguma prieku” (turpat, 24)
un nest to tālāk, iegravētu savās
sirdīs un iemiesotu savos žestos.
Vissvētākās Jaunavas aizbildnie-
cībai uzticēsim bailes un likstas,
kā arī priekus un mierinājumus

un vērsīsimies pie Viņas ar savu
lūgšanu, lai viņa, sevišķi sāpju brī-
žos, pievērs mums savas žēlsirdīgās
acis un padara mūs cienīgus šodien
un uz mūžiem kontemplēt žēlsirdī-
bas Vaigu, Viņas Dēlu Jēzu.

Līdz ar šo lūgšanu par jums
visiem dodu savu Apustulisko svētī-
bu.

Vatikānā, 2015. gada 15. septembrī,
Vissvētākās Jaunavas Marijas, Sāpju Mātes,
piemiņas dienā
Francisks

Alfa kurss

2016.gada 6.janvārī bei-
dzās kārtējie *Alfa kursi* pie-
augušajiem. Tā ir lieliska
iespēja iepazīt Baznīcas mā-
cību tuvāk, veidot kopību
un iegūt jaunus draugus!

saucot par sirdsapziņu, es Dievu jutu savā ikdienā, bet Viņš allaž man saistījās ar uzraudzību un sodu. Es zināju, ka Dievam var arī lūgt palīdzību, bet, tā kā nebiju dedzīga baznīcas apmeklētāja, Dievu „traucēju” tikai galējas nepieciešamī-

Uz Alfās kursu mani uzaicināja labs draugs, ar kuru tiekamies ļoti reti, bet kuram varu uzticēties. Ar mācību par Dievu iepazīnos bērņībā, svētdienas skolā, saņēmu Kristības, Iesvētīšanas un Iestiprināšanas sakramentu, esmu laulājusies Baznīcā, tāpēc netiku pierunāta uz kaut ko jaunu un jutos droša, ka jebkurā brīdī lekciju apmeklēšanu varēšu pārtraukt, ja nebūs interesanti, nebūs laika, vai radīsies kāds cits iemesls.

Mūžīgi augošais laika deficīts daudzu gadu garumā atturēja mani no baznīcas apmeklēšanas, taču Dievu nebiju pilnībā aizmirsusi – desmit Dieva baušļus

gadījumā – saucot „glāb!” (un parasti Viņš mani glāba!), bet ikdienā gan bija pārliecība, ka visu jādara pašai. Man ir ģimene, divi brīnišķīgi bērni un bija divas darba vietas – it kā viss bija, tomēr vairāku gadu garumā bija sajūta, ka bez pasaulīgās dzīves nebeidzamās steigas ir vēl kaut kas, kas varētu sniegt mieru un piepildījumu.

Dodoties uz Alfu, man nebija konkrēta jautājuma, ko vēlētos noskaidrot. Uz Alfās kursu gāju kā uz iknedēļas randiņu ar Dievu – zināju, ar ko tikšos, bet neko konkrētu negaidīju – biju atvērta, lai Dievs pārsteidz mani! Biju dzirdējusi sakām, ka Dievs ir dzīvs... Katra no iknedēļas lekcijas tēmām bija zinā-

ma, bet manas zināšanas par vienkāršām, pašsaprotamām lietām izrādījās tik seklas. Alfa kurss bija mana iespēja vienlaikus būt starp cilvēkiem, kuri meklē Dievu, un cilvēkiem, kuru ikdiena ir

Dievs. Un kas pārsteidzoši – es, kura pazinu Dievu, bet par Viņu zinu tik ļoti maz, nejutos lieka vai nevietā. Reizi nedēļā veltot laiku Dievam, patiesībā es biju veltījusi laiku sev – beidzot es sapratu, ka Dievs tiešām ir dzīvs, ka Dieva miers un prieks nav tikai vārdi vai utopija, bet realitā-

te, ka Bībele nav tikai bieza grāmata, ka Viņš nepaguris klusām klauvē pie mūsu sirdīm un runā ar katru no mums, bet sirds durvju rokturis ir tikai vienā pusē – mūsējā. Alfa – tas tiešām ir tikai sākums, kur es sadzirdēju Dievu klauvējam un Viņam atvēru...

Draudzes aktivitātes

JĒZUS ADORĀCIJA

Katru svētdienu mūsu draudzē notiek Vissvētākā Altāra Sakramenta adorācija pēc Sv. Mises plkst. 9:00 līdz 18:00. Aicinu uz klusu lūgšanu die-

nas laikā. Laikā no plkst. 10.00 - 11.00 ir paredzēts dziedāt Stundu dziesmiņas Dievmātes godam, lūgties 1 Rožukroņa daļu un dziedāt dziesmas Jēzus un Marijas godam.

**Sv. Mise par DVĒSEĻU DĀR-
ZA mirušo bērnu ģimenēm.**
Tuvākais aizlūgums –17. febru-
ārī plkst. 18:00.

Aicinām uz kopīgu lūgšanu Vissvē-
tākā Altāra Sakramenta priekšā
par tiem, kas ilgstoši slimo - cieš no
fiziskām un garīgām sāpēm. Lūg-
šana notiks š.g. **18. februārī** mūsu
draudzē pēc vakara Sv. Mises plkst.
18:00

Liturgiskais kalendārs

**10.februāris, SĀKAS LIELAIS
GAVĒNIS. Pelnu trešdiena.**
Gavēnis un atturība no gaļas
ēdieniem. Sv. Mises plkst.:**8:00
un 18:00.**

**11.februāris, ceturtdiena –
Vissv. Jaunava Marija - Lur-
das Dievmāte, piemiņas die-
na.** Vispasaules slimnieku
diena – svētība slimniekiem.
Sv. Mises plkst. **8:00 un 18:00.**

**19. marts, sestdiena – Sv. Jā-
zepa, Vissvētākās Jaunavas
Marijas Līgavaiņa lielie svēt-
ki,** šie ir obligāti svinamie
Baznīcas svētki. Svētās Mises:
8:00; 11:00 un 18:00.

**20. marts, svētdiena – Palmu jeb
Kunga Ciešanu svētdiena.** Kat-
ras sv. Mises laikā palmu vai pū-
polu zaru pasvētīšana. Svētās
Mises: 8:00 (poļu val.), 9:00,
11:00, 13:00 (krievu val.) un
18:00 (bērniem, jauniešiem un
ģimenēm).

Lielā Gavēna laikā:

Rūgtās asaras - pirmdienās (poļu
val.), **otrdienās un trešdienās** 17:30.

Krusta ceļš - piektdienās 17:00
(poļu val.) un pēc vakara sv. Mises
plkst. **18:30.**

INFORMĀCIJA PAR DRAUDZI

Vissvētākā Sakramenta adorācija:

Svētdienās:

Pēc Sv. Mises plkst. 9:00 līdz 18:00

Katra mēneša pirmajā piektdienā:

Pēc Sv. Mises no 9:00 līdz 10:00

Otrdienās:

30 min. pēc Sv. Mises 18:00

Baznīca atvērta:

Pirmdienās, trešdienās, ceturtdienās: 7:00 – 9:00 un 16:30 – 18:45;

otrdienās un piektdienās:

7:00 – 9:00 un 16:30 – 19:15;

svētdienās: 6:30 – 19:00;

obligāti svinamo Baznīcas svētku dienās: 7:00 – 12:30 un 16:30 – 19:00.

Draudzes kontaktinformācija:

Adrese:

Liepājas iela 38, Rīga, LV-1002,
tālr.: **6 761 36 30**; mob.: **2 707 46 76**

Draudzes mājas lapa:

www.albertadraudze.lv

Draudzes kancelejas darba laiks:

no pirmdienas līdz ceturtdienai no
plkst. **9:00** līdz **12:00** un no **14:00**
līdz **17:00**

piektdienās no plkst. **14:00** līdz **17:00**

Svētdienās, valsts un obligāti svinamo Baznīcas svētku dienās: slēgta.

Prāvests:

Krišjānis Dambergs OFMCap,
e-pasts: br.krisjanis@gmail.com
tālr.: 2 677 56 79

Svētās Mises:

No pirmdienas līdz sestdienai:

8:00 latviešu valodā

18:00 latviešu valodā

Svētdienās:

8:00 poļu valodā

9:00 latviešu valodā

11:00 (Summa) latviešu valodā

13:00 krievu valodā

18:00 latviešu valodā

(ar ģimenēm, jauniešiem un bērniem)

Obligāti svinamajos Baznīcas svētkos:

8:00 latviešu valodā

11:00 (Summa) latviešu valodā

18:00 latviešu valodā

Atbildīgais par izdevumu: t. Krišjānis
Teksta salicēja: Marika Lotaņuka
Teksta korektore: Ruta Vinķele

Izdevums ir par ziedojumiem!

*ZIEDOJOT PAR DRAUDZES AVĪZĪTI, JŪS ATBALSTĪSIET ALFA
KURSUS PIEAUGUŠAJIEM UN JAUNIEŠIEM !*